FOR Freedom AND Justice...

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN HOME

AMERICAN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER

NO. 156

CLEVELAND 3, O., MONDAY MORNING, AUGUST 11, 1947

LETO XLIX—VOL. XLIX

Librarian of Congress

Pucel je kandidat za župana!

Služil je 12 let v mestni zbornici, zato nihče mesto bolj ne pozna

Zdaj ni čas za besede, pač pa za delo, pravi

Eden najbolj aktivnih odbornikov mesta Clevelanda — Edward L. Pucel, naš rojak, rojen v Clevelandu — se je odločil, da bo kandidiral za župana tega mesta.

Naš časopis bo z vsemi silami pomagal v njegovi volivni kampanji, da dobi napredno mesto Cleveland župana, ki mesto pozna v vseh podrobnostih, do pičice pozna vse njegove potrebe, kakor nihče drugi.

Edward L. Pucel je mestni odbornik iz 10. varde že 12 let. Nekaterim se zdi Mr. Pucel vse preveč aktiven, preveč razborit, preveč vnet v svoji službi, toda vsak mora priznati in mu tudi prizna, da je izmed vseh mestnih odbornikov najbolj priden, najbolj vnet za napredek mesta. In tudi nekaj drugega mu nekateri zamerijo, namreč, da vse premalo posluša — politične bosse. Ravno to pa je, kar mu daje spričevalo, da bo dober župan, da ne bo gledal, kako bo ustrezal političnim koritarjem, ampak kako bo izboljšal mesto.

Mi smo zasledovali njegovo delo v mestni zbornici vseh teh 12 let in moramo priznati, da je storil veliko za mesto, pa še več bi bil, če bi našel pri mestni administraciji sodelovanje.

Kandidat Pucel prihaja iz preprostega slovenskega rodu. Rojen je bil v Clevelandu in je živel vse svoje življenje med preprostim narodom. Zato pa tudi nihče bolj ne pozna teženj in potreb preprostega delavca in meščana. V mestni zbornici ali pa pri administraciji ne poznate uradnika, ki bi bolje poznal mesto v vseh podrobnostih, od pobiranja smeti, poulične železnice, mestne policije in požarne brambe, igrišč in letališč, pa do razvoja jezerskega obrežja. Vse to potrebuje izboljšave, potrebuje vešče roke in Mr. Pucelj je človek, ki bo vse uredil in izboljšal, ako ga meščanstvo izbere za svojega župana.

O njegovih zmožnostih in v koliko bi te svoje zmožnosti lahko porabil za mesto, bomo pisali tekom kampanje. Kolikor našega Mr. Pucla poznamo, lahko rečemo, da bo letošnja županska kampanja ena najbolj živahnih, kar smo jih še imeli. Nam se zdi kot drugi Tom L. Johnson, ki nam bo pokazal in dokazal, kaj mesto potrebuje.

EDWARD L. PUCEL

V CLEVELANDU JE BIL POTRES V SOBOTO

Okrog 9:50 v soboto večer smo imeli v Clevelandu mal potres. Mnogo ljudi ga je čutilo. Škode ni povzročil nobene. O potresu poročajo istočasno tudi iz držav Indiana, Illinois in Michigan.

Kot poroča Rev. Joseph Joliat od John Carroll univerze v Clevelandu, kjer imajo instrumente za opazovanje potresnih sunkov, je bilo središče potresa kakih 10 do 15 milj od Clevelanda.

Iz Coldwater, Michigan, poročajo, da so ljudje bežali iz kino gledišča v paniki, ko se je poslopje streslo.

Vatikanski pevci bodo nastopili v Clevelandu na 26. avgusta

Svetovno znani Vatikanski zbor, sestavljen iz raznih cerkvenih zborov, je zdaj na pevski turneji po Zed. državah s posebnim dovoljenjem papeža Pija XII. Nastopili so že z velikim uspehom v New Yorku, Washingtonu in drugih vzhodnih mestih. Na 26. avgusta ob 8:30 zvečer bodo pa priredili pevski koncert v clevelandski mestni dvorani. V Clevelandu bodo priredili samo en koncert.

Med zborom je tudi posebno izvežban deški zbor, ki s svojimi srebrnimi glasovi osvoji na mah vsako publiko.

Slišati tak pevski zbor je redka prilika in Clevelandčanom se bo nudila samo enkrat, to je na 26. avgusta. Zboru dirigira Rt. Rev. Msgr. Licinio Ferice, glasoviti komponist iz Vatikana. Zbor šteje 54 moških. Vstopnice za ta koncert so že v prodaji pri Taylors, 28 Taylor Arcade.

ANGLEŠKE ČETE GREDO IZ GRČIJE

Atene. — Angleško poslaništvo je obvestilo grško vlado, da bo 5,000 angleških vojakov, ki so še na Grškem, v kratkem odšlo domov.

GENERAL RUSKEGA CARJA JE UMRL V AMERIKI

Detroit. — Za srčno napako je umrl tukaj general Anton Denikin, star 76 let. Služil je v armadi carja Nikolaja. Po Kerenskyevi revoluciji leta 1917 je bil postavljen za poveljnika na zapadni fronti. Ker se pa ni strinjal z vlado, so ga zaprli. Iz ječe je ušel ter organiziral belo gardo proti boljševikom.

Leta 1920 je ušel iz Rusije v Francijo. Pred enim letom je prišel v Ameriko s svojo ženo Henijo.

—o—

Jugoslavija izpustila štiri Angleže

Dunaj. — Jugoslavija je izpustila 4 angleške vojake, ki jih je imela zaprte en mesec. Izročila jih je angleškim oblastem pri Celovcu. Bili so na patrulji in so zašli na jugoslovansko ozemlje, vsled česar so jih jugoslovanski vojaki prijeli in odpeljali v zapor.

—o—

Portugalska poroča o zelo slabi letini

Lisbona. — Portugalska vlada naznanja, da ni bilo že 25 let tako slabe žitne letine kot je letos. V nekaterih krajih je bilo preveč dežja, v drugih pa prevelika suša.

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došle preko Trsta)

SLOVO BREZIJANSKE MARIJE POMAGAJ iz Ljubljane. — Po vseh poročilih, ki nam prihajajo skozi železni zastor, je bilo Marijino slovo veličastna manifestacija. Morda prav zato še bolj veličastna, ker je bila — tiha! Tiha je namreč morala biti, ker so "oblasti" tako hotele. Zadnje dni Marijinega bivanja v Ljubljani so množice že ob pol štirih zjutraj čakale pred vrati stolnice, da bi se mogle posloviti od slike Marije Pomagaj. Zadnji večer se je pa ure in ure valila velika reka ljudi skozi stolnico — pri glavnih vratih noter, pri obeh zakristijah ven. Kljub strogegemu nadzorstvu je bila taka gneča, da je moral duhovnik s prižnice ukazovati red. Neprestano je opozarjal in naročal: Nihče naj ne ostaja v cerkvi, ampak naj gre s tokom ljudstva samo mimo podobe, da bodo mogli tudi drugi priti na vrsto in sploh našli vhod v cerkev . . .

LJUBLJANA ŠE VEDNO ŽIVI NA POLENTI. — Človek, ki je bil sredi julija v Ljubljani, pripoveduje: Koruzna moka je še zmerom približno vse, kar more poprečen Ljubljančan dobiti za svojo kuhinjo in mizo. Polenta in spet polenta! Pa če bi bilo vsaj kaj vliti nanjo! Mleka na primer ni dobiti, niti ne pri dobrih in najboljših znancih na kmetih. Kmetje ga niti zase nimajo, ker morajo oddajati oblastem več kot zmorejo. Povprečen Ljubljančan ti pove vsak od kraja: Mesa že nad pol leta nismo videli. Kake konserve včasih iztaknemo, svežega mesa za juho pa ni in ni. Seveda tudi drugih potrebščin ni. Mila za umivanje in pranje zastonj iščeš. Če se ti pokvari pri vratih ključavnica, ne hodi kupovat nove, ne boš je dobil. Pa saj to bi bil res že pravi luksus! Bolj nerodno je, da tudi žeblja ne moreš kupiti, kakor tudi ne cvirna in podobnih reči.

RAZKOŠNA VILA NA BLEDU — za tovariša Tita! O tem pripoveduje Ljubljančan, ki si je imel sam priliko ogledati nekaj naprav za to vilo. Razni obrtniki v Ljubljani so namreč

(Dalje na 3. strani)

Državni tajnik Marshall bere kozje molitvice sovjetskim vazalkam

Washington. — Državni tajnik Marshall je povedal, da je bilo Ogrski odpovedano obljubljeno posojilo v znesku $7,-000,000. Vzrok, ker so oni vladni uradniki, ki so napravili posojilo, v begunstvu, kamor jih je pognala sedanja komunistična vlada. Sedanji vladi pa Zed. države ne zaupajo in zato so posojilo odpovedali.

Državni oddelek je tudi odposlal uradni protest na romunsko vlado, ki je v zadnjem času izvrševala masne aretacije voditeljev političnih nasprotnikov.

Državni tajnik Marshall je tudi brisal Poljsko z liste onih držav, ki bodo deležne relifa iz Amerike, za katerega je dal kongres $332,000,000. Poljska vlada zdaj prosi, naj bi se jo delo nazaj na listo.

—o—

Komunisti napadajo Zed. države, da delajo proti Jugoslaviji

Belgrad. — Borba, glasilo jugoslovanskih komunistov, je napadla Zed. držav, češ da ustrahujejo jugoslovanske državljane in da grozijo naturaiziranim državljanom, da bodo izgubili ameriško državljanstvo, če bodo držali s Titovo vlado.

Dalje, piše Borba, da dobe ameriški državljanski papir samo oni Jugoslovani, ki javno obsojajo sedanji jugoslovanski režim. Toda ameriška vlada da je pa podala državljanstvo sedmim jug. četnikom.

* * *

Washington. — Justični oddelek vlade je ostro zavrnil ta napad in izjavil, da so te obdolžitve absolutno brez podlage. Izjavlja, da vsakdo, ki hoče postati ameriški državljan, se mora odpovedati pokorščini vsaki drugi vladi, naj bo to Jugoslavija ali pa katera druga.

NOVI GROBOVI

Mary Kunčič

Po dolgi bolezni je umrla v soboto zvečer v Glenville bolnišnici splošno poznana Mary Kunčič roj. Legat; po domače se je reklo pri Spanu. Bila je stara 63 let in je stanovala na 17202 Grovewood Ave. Tukaj zapušča žalujočega soproga Josipa, hčer Josephine omož. Perrotti, ki vodita znano gostilno in restavracijo na vogalu 156. ceste in Lucknow Ave. Dalje zapušča vnukinjo Josephine vnuka Johna, sestro Jennie omož. Svetina ter več drugih sorodnikov.

Doma je bila iz Lesec na Gorenjskem, kjer zapušča sestri Ano Prešeren in Antonijo Marolt ter veliko sorodnikov. V Ameriki je bila 41 let in je bila članica št. 53 SNPJ.

Pogreb bo v sredo zjutraj ob 8:45 iz Želetovega pogrebnega zavoda na 152. cesti v cerkev Marije Vnebovzete in na Kalvarijo. Naj ji bo ohranjen blag spomin, preostalim naše sožalje.

Ana Stiftar

Sinoči ob 6:40 je umrla v Mt. Sinai bolnišnici Mrs. Ana Stiftar iz 5810 Dibble Ave. Pogreb bo imel v oskrbi Grdinov pogrebni zavod. Čas pogreba in druge podrobnosti bomo sporočili jutri.

—o—

Hotel je odpreti zdaj na svojo roko

Yonkers, N. Y. — John Bruno je bil 2 leti v službi v neki trgovini, kjer so prodajali razne radijske potrebščine. Gospodar je rekel policiji, naj pogleda na njegov dom. Tam je našla toliko raznega blaga, ki ga je John tekom dveh let ukradel, da je morala priti večkrat s trukom, da je vse odpeljala. John je namreč službo odpovedal, in rekel, da bo odprl svojo trgovino. Za nekaj časa bo zdaj še počakal, ker besedo ima sodnija.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Manjši računi—

Illuminating Co., je v juliju naznanila manjšo ceno za elektriko, kar bo 170,000 odjemalcev lahko razvidelo v računih za avgust ali v nastopnem mesecu. Odjemalci elektrike so na ta način prihranili že $1,700,000. To zadene odjemalce v okrajih Cuyahoga, Lake, Geauga, Ashtabula in Lorain.

Lepa sončna roža—

Mrs. Rose Tomšič, 3622 E. 80. St. ima v svojem vrtu sončno rožo, ki je zrasla do 9 čevljev in 8 palcev. Cvet meri v premeru 13 palcev. Torej za klobuk je prevelika in pretežka.

V bolnišnici—

V Polyclinic bolnišnici se nahaja Mrs. Frances Stražišar iz 14902 Thames Ave. Prijateljice jo lahko obiščejo. Želimo ji, da bi kmalu okrevala.

Obisk iz Jolieta—

Obiskal nas je Matt Vranesich, 1259 Cora St., Joliet, Ill. Bil je na obisku pri hčeri Mrs. Annie Powers v West Parku.

Tudi tam je vroče—

Mrs. Mary Hochevar in hčerke pozdravljajo iz Jolieta, Lemonta in Sheboygana. Prav lepo je, pišejo, ampak vroče, da se kar topijo.

Vstopnice za banket—

Kot znano, bo 31. avgusta banket v počast Msgr. B. J. Ponikvarju. Banket bo v cerkveni dvorani sv. Vida. Vstopnice se lahko dobe pri vseh cerkvenih odbornikih, v župnišču, pri Antonu Grdini v North American banki, v Oražmovi slaščičarni v SND in v našem upravništvu.

Rop v naselbini—

V soboto zjutraj ob 3:30 je nekdo vrgel opeko v izložbeno okno Hiber zlatarske trgovine. Ropar je nato pobral iz okna nekaj samopojnikov in zapestnic, v zameno je pa pustil v oknu pet funtov težko opeko.

Druga obletnica—

Jutri ob 7:45 bo darovana v cerkvi sv. Vida maša za pokojnega Louis Kulovec v spomin 2. obletnice njegove smrti.

Prestal operacijo—

V St. Alexis bolnišnici se nahaja Henry Zupančič iz 6708 Bonna Ave. Prestal je operacijo na slepiču. Henry je tajnik društva Najsv. Imena v fari sv. Vida. Obiski zaenkrat še niso dovoljeni. Želimo mu skorajšnjega okrevanja.

—o—

SLOVENSKI IZGNANCI SO SI REŠILI LE GOLO ŽIVLJENJE. POMAGAJMO JIM!

—o—

Anglija pomakne ure zdaj nazaj

London. — V nedeljo je pomaknila Anglija čas za eno uro nazaj. Dozdaj je imela 2 uri hitrejši čas, od nedelje naprej pa samo še eno uro. Na 2. nov. bo pa tudi to uro zopet pomaknila tako, da bo od takrat samo še pet ur naprej pred ameriškim časom.

—o—

Ruska vlada ne da več semenja kmetom

Moskva. — Sovjetska vlada naznanja, da odslej ne bo več dajala kmetom semenja, ampak da ga morajo ti sami pridelati. Dozdaj so lahko vse kolektivne kmetije dobile semenje pri vladi, katerega so morali vrniti ob žetvi.

Razne najnovejše svetovne vesti

CHICAGO — William P. Odom je z uspehom končal polet okrog sveta. Na čikaškem letališču je pristal včeraj ob 1:58 popoldne. Za pot 19,645 milj je potreboval 73 ur in 5 minut. V dvomotornem letalu je bil popolnoma sam.

* * *

BERLIN — Zed. države so izpustile zdaj vse nemške ujetnike, naznanja general Clay. Od 10. maja 1945 do 30. junija 1947 so Zed. države izpustile 8,010,007 vojnih ujetnikov. Tako je Amerika prva izmed vseh okupacijskih armad, ki je izpustila iz ujetništva vse nemške vojne ujetnike. Rusi jih imajo še kakih 900,000, Angleži 267,000 in Francija več sto tisoč.

AMERIŠKA DOMOVINA
AMERICAN HOME
(JAMES DEBEVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave. HENderson 6628 Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko na leto $7.00; za Cleveland in Kanado po pošti za eno leto $8.00.
Za Ameriko pol leta $4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta $4.50.
Za Ameriko četrt leta $2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta $2.75.
Za Cleveland in okolico po raznašalcih; celo leto $7.00, pol leta $4.00, četrt leta $2.50.
Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:
United States $7.00 per year; Cleveland and Canada by mail $8.00 per year.
U. S. $4.00 for 6 months. Cleveland and Canada by mail $4.50 for 6 months.
U. S. $2.50 for 3 months Cleveland and Canada by mail $2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier $7.00 per year, $4.00 for 6 months, $2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 156 Mon., Aug. 11, 1947

Amnestija v Španiji

Dne 6. avgusta so bile v španskem vladnem buletinu objavljene podrobnosti amnestije, katero je proglasil general Franco ob priliki svoje volivne zmage, ko je šlo za odločitev glede zakona o nasledstvu. Odredba amnestije je postala polnomočna z njeno objavo.

Kot se je pričakovalo, se amnestija tiče onih jetnikov, ki so zaprti manj kot dve leti, in amnestija zmanjšuje kazen za eno četrtino onim, ki niso v ječi nad šest let. Iz besedila amnestije je razvidno, da je v njej mnogo izjem. Amnestija se, na primer, ne nanaša na politične jetnike niti ne na zločince iz navade.

Dalje amnestija podaljšuje rok povratka onih političnih beguncev, ki niso obtoženi posebnih zločinov tekom španske civilne vojne, do prihodnjega decembra. Ta odredba, ki je postala polnomočna meseca oktobra 1945, je bila že enkrat prej podaljšana.

Toda begunci so silno nezaupni ter ne kažejo nobenega veselja, da bi se poslužili dobrin amnestije. Opozicijski krogi dolžijo vlado, da slednja ne drži svoje besede ter da zapira ali drugače preganja one, ki se pod odloki te amnestije vračajo. Ali je to res ali ne — in resnico je težko dognati — begunci sami nočejo o tem govoriti in razpravljati.

Med mnogimi onimi jetniki, ki nimajo nobenih koristi od te amnestije, so tudi oni, proti katerim ni bila uvedena še nikoli nobena obravnava. Številke, ki jih je dal na razpolago zelo verodostojen vir, izkazujejo, da je samo v madridskih zaporih 26 oseb, ki so obdolžene zločinov tekom civilne vojne, pa niso imele še do danes, to je po osmih letih, nobene sodne obravnave. Dalje je v madridskih zaporih 1,006 oseb, ki so obdolžene "špionaže" ter ne bodo imele tudi nobene koristi od amnestije.

Iz gornjih ugotovitev je razvidna paralela ali sporednica, ki je očividna v vseh totalitarskih državah. Vse, kar očitajo španski begunci španski Francovi vladi, očitajo jugoslovanski begunci Titovi vladi. Tudi maršal Tito je proglasil že več amnestij, pa se jih tudi begunci neradi poslužujejo, češ, da Titova vlada ne drži besede in da meče po povratku begunce v zapore ali pa jih drugače šikanira. Kakor Francovi, tako tudi Titovi vladi očitajo, da je v jugoslovanskih zaporih mnogo oseb, ki so zaprte brez vsake obravnave . . . Iz teh paralel je razvidno, da je totalitarizem povsod največja nesreča za ljudstvo, pa naj bo teh ali onih političnih barv. Mi obsojamo totalitarizem povsod in v vseh njegovih oblikah ter zagovarjamo resnično svobodo ljudstva, ki je mogoča samo v demokracijah, kjer vlada svoboda vesti, tiska in govora. V državah, ki jim vladajo diktatorji, pa ni ne tega ne onega!

Socializem se tudi ni izkazal

V Angliji, kjer je že danes pomanjkanje vsega: živil, obleke in ostalih potrebščin, si bodo morali ljudje po vsej priliki še bolj zadrgniti pas. Življenjski standard, ki že itak ni bil posebno visok, bo poslej še znatno nižji.

Dejstvo, ki je danes pred nami je, da se socialistična vlada v Angliji ni obnesla. Izza nastopa sedanje socialistične vlade se je življenjski standard angleškega ljudstva stalno nižal, zdaj pa uradno naznanjajo, da bo ta standard še nižji.

To pomeni z drugimi besedami priznanje, da se je izjalovil načrt za stopnjevalno in mirno socializacijo Anglije. Da so velika podjetja pričela nazadovati, je popolnoma razumljivo, ako si človek postavi vprašanje: Zakaj naj gospodarji in poslovodje posvečajo podjetjem vso ono pažnjo, delo in pozornost, kot bi jo, če pa vedo, da jim bodo ta podjetja odvzeta? Program za dedno in počasno socializacijo Anglije se torej — vsaj začasno — ni obnesel.

Prva misel konservativcev in sploh ljudi, ki verujejo v prednost svobodnega podjetništva, je zdaj, da je ta demonstracija šibkosti socializiranja industrije ter druge lastnine dobra stvar, ker se bo ljudstvo vrnilo nazaj k ideologiji izvajanja profitnega sistema, kakršen je na primer v Ameriki.

Stalna spremljevalca našega ameriškega sistema sta visoki življenjski standard ter popolna svoboda in enakost državljanov.

Socializem je danes v krvi velikih mas prebivalstva Evrope, ki so trdno prepričane, da je javna last dobra stvar, v privatni lastnini pa je vtelešeno zlo.

Že dolgo pred zadnjo vojno so bili močni socialistični pokreti v tako konservativnih državah kot v Nemčiji, Avstriji ter v skandinavskih deželah. Nikar ne pozabimo, da je bil tudi nacizem neke vrste socializem in kot tak je bil prodan nemškim masam.

Angleški socialisti in socialisti drugih dežel, sanjajo in verujejo, da je mogoče pojesti potico in jo obenem imeti. Zato ni treba drugega, kot ustanoviti socialistične vlade, obenem pa ohraniti vse osebne in civilne svoboščine, ki obsotjajo pod kapitalističnim sistemom.

Zmeren evropski socialisti je danes najtrpkejši in nespravljiv sovražnik komunizma. Socialisti verujejo, da je mogoče doseči boljši družaben red z evolucijo, ne s krvavo revolucijo, ter obenem ohraniti vse blagre, ki jih nudi svobodno podjetništvo. Toda v Angliji se je izkazalo, da je težko ali skoraj nemogoče vriniti socializem počasnim in navadnim potom kapitalistično ustaljeni človeški družbi. Komunizem je to spravil, zato uvaja in vsiljuje svoje teorije nasilnim in diktatorskim potom, ne oziraje se pri tem na želje, zahteve ali svoboščine ljudstva. Kakšen je rezultat te komunistične taktike, vidimo, če se ozremo v dežele, ki jim vladajo komunistični samodržci.

Odpri srce, odpri roke. . .

Nadaljevanje povesti o Anki, kakor jo je napisal pisatelj Meško:

* * *

Cesta je bila pusta in prazna. Anka si je zaželela, da bi koga došla, ali da bi prišel kdo za njo. Porazgovorila bi se. Misli, ki dremljejo, bi se razjasnile, razpletle. Čutila ne bi več ob vsakem koraku utrujenosti, pozabila bi celo na težo košarice in culice, le kramljala bi, še smejala bi se. A nikogar ni došla in nikogar ni bilo za njo. Pot je bila pusta in prazna. In dolga je še — doma pa čakajo otroci. Hitreje, Anka!

* * *

Stopala je naglo. Čuj, za seboj je zaslišala šum. Kaj pač je? Prisluhnila je. Ni dvoma, voz drdra za njo. Stopila je ob stran ceste in postala. Bila je trudna in težko je sopla. Stala je ob cesti, a ozrla se ni takoj. V srcu se ji je pomudila lepa misel: "Morda mi puste prisesti in se nekaj poti popeljem." — Prijetna je bila ta misel, čisto božična je bila, tako mehka kakor pesem o blaženi božični noči . . .

"Prisedi!" — "O, hvala vam, ni treba!" — "Kaj se braniš, saj vidim, da težko hodiš." — In Anka prisede in se popelje. Iskri konjič stopa čilo in ponosno. Naglo hite po cesti, mimo dreves. . . dalje dalje! Tako prijetno se sedi na vozu in se kramlja z voznikom. Ne čutiš ne utrujenosti, ne snega, govoriš in govoriš, še smeješ se, veselo in brezskrbno — voz pa hiti hiti. . .

* * *

Anka je vzdrhtela ob tej misli in nekaj časa se niti okreniti ni upala — v strahu, da jo vara lepa božajoča misel in se izgubi ob pogledu na bližajoči se voz.

Voz je prihajal bliže in bliže, zaslišali so se glasovi. Anka je okrenila glavo, pogledala je nazaj po cesti in hipoma je izginilo in se razgubilo božično svetonočno lepo upanje — voz je bil natlačeno poln.

Kljuse pred vozom je bilo suho in je vleklo voz s težavo. A če je začelo stopati počasneje, je zavpil z voza surov pijan glas: "Hi, ali se mi ganeš, mrcina!" Bič je zažvižgal po zraku, kobilica je vzpela vrat, dvignila glavo visoko, pa jo spet povesila. Bežala je s cincajočo glavo, zadnji nogi sta se ji zadevali druga ob drugo, veter ji je privzdigoval grivo ob komatu. Vse telo, suho in izstradano, je trepetalo. — Slamičevki se je zazdelo, da je kobilica utrujena še bolj ko cna, da one more vsak hip in se zgrudi sredi ceste in je ne dvigne več ne surova beseda ne bič . . . Pot je končana, sredi ceste obleži in pogine v mrazu in snegu, pogine na potu, pri delu, v trpljenju, po življenju polnem dela in trpljenja, praznem dobrot in udobnosti . . . Anka je stala ob cesti, zrla na ubogo žival in smilila se ji je.

* * *

Na vozu so govorili glasno in hrupno. Trije moški so sedeli na njem in dve ženski. Smejali so se razposajeno, odurno. Anka je čutila in spoznala takoj, da so vsi precej pijani.

Voz je odhitel mimo. Postrani so pogledali Slaničevko, stoječo ob cesti, mimogrede, površno in s surovimi pogledi. Ko je Anka videla te poglede, je vedela, da ne bi prosila, naj jo vzamejo na voz, če bi tudi bil prostor. Ne bi vstopila, če bi tudi ustavili in povabili, naj prisede.

* * *

Hrupni smeh ni ponehal za trenutek, tudi ne, ko je voz hitel prav mimo Anke. Slišala je pol pijane odurne glasove, ko je bil voz že daleč spredaj. Glasno je drdral po cesti, posuti z debelim kamenjem, ki je bilo zdaj pokrito s snežno plastjo. Ravno toliko je že padlo snega, da se je oprijemal šolnov, in da je stopala počasneje in težje in jo je hoja utrujala.

Otresla si je sneg z obleke in šla dalje. Skoro brez misli je stopala po znani cesti. Sneg je naletaval gosteje, kmalu je Anko spet prevlekel z belo plastjo, spet si ga je morala otepsti in stresti s sebe. A pri tem se ni nič ustavila, da bi ne zgubila časa. "Pot je še dolga, doma pa čakajo otroci . . . Stopaj, Anka!"

* * *

Glasno ji je zaklicalo zdaj in zdaj v mislih, ki so bile težke in so hotele zadremati: "Stopaj, Anka!" — Stresla se je, prestrašeno je razširila oči, pogledala tja po poti, kakor daleč se je videlo, in je stopila hitreje.

Kake četrt ure pozneje, odkar jo je dohitel voz, je zakričalo za njo. Zdrznila se je in preplašeno pogledala nazaj. Gosposka kočija se je bližala po cesti, tiho in naglo. Tako blizu je že bila, ko je zakričalo in se je Anka obrnila, da se je komaj komaj še ognila. Skočila je v stran in je pri tem skoraj padla . . . "Še povozili bi me in se niti zmenili ne bi" — ji je zatrepetalo v mislih.

* * *

Kočija je švignila mimo. Anka jo je gledala, kako je bila lepo črno pobarvana in kako se je svetlikala in blestela navzlic snežnemu metežu. Na kozlu je sedel debel kočijaž srednje starosti. Pogledal jo je mogočno in naduto, malomarno in je stisnil glavo spet v kožuhovino, ki mu je obrobljala do vratu dolgo črno suknjo. Kdo je sedel v kočiji, Anka ni videla, usnjena streha je bila razprostrta nad njo. Naglo in tiho je švignila mimo Slaničevke, komaj slišno, in peket konjskih kopit je že zvenel po vzduhu. . .

Z velike ceste je Anka zavila čez travnike in po polju proti lesom. Pot čez travnike, posebno med njivami, je bila slaba, grapasta, razrita in že precej zasnežena, da je ni bilo skoraj več videti in spoznati. Anka je stopala, kjer se ji je zdelo najprimerneje, in kjer je slutila pot. A včasih je zašla s poti in je spoznavala to šele, ko je tresnila z nogo v krtino ali v zmrzlo kepo snega. Ni videla, ker je bilo vse zasneženo in ker ji je v oči bril veter, da so skelele in je skoraj venomer mižala. . . v dremajočo omotico.

* * *

Anka je že prav težko nosila. Včasih jo je čudno spreletelo, da se je prestrašila in opotekla. Zazdelo se ji je, da ji ležita košarica in culica na mislih, tako težki sta postajali.

"Sesti, sesti, in odpočiti se!" Tako ji je vse govorilo s stoterimi glasovi. Vedno močneje je klicalo, vedno glasneje, da se je le iztrzka upirala in branila.

Stopala je leno, komaj se je še zavedala, da stopa, da nekam gre. Oči so ji zrle brez zanimanja in brez ognja na zasneženo pot, ustnice so ji vztrepetavale, kakor bi hotele spregovoriti, zakričati. A glas se ji ni izvil iz prsi ali iz grla. Klic ji je umrl neporojen, nečut. Le v njej je klicalo s stoterimi glasovi: "Sedi in se odpočij!" — V duši je klicalo, v srcu, v vseh mislih je glasno kričalo: "Sesti, dopočiti se!"

Glej, že se ni več branila, preslaba je bila za odpor, preizmučena. Prijeten ji je postajal glas, ki ji je klical. Sprijaznila se je bila z mislijo: "Sesti in odpočiti se!"

A čuj! Hipoma je zaklicalo za njo glasno in proseče. Od daleč jo je poklicalo. Dom ji je vstal pred dušo in je zavpil po njej, zaklical jo.

"Anka, otroci čakajo! Lačni so in strah jih je. . . strah, jih je, Anka!"

"Kaj bi vas bilo strah, norčki, saj je angel varih pri vas! Posebno nocoj, na sveti večer!" — Vsa preplašena jih je tolažila z mehkimi besedami — tolažila nje, ki so vpili po njej in bili daleč od nje, pa vendar tako blizu. Z ljubečo roko jih je božala in gladila po svežih licih. . .

Laže ji je postalo, ko jih je potolažila z materinsko skrbjo. Odleglo ji je in zadihala je prosteje. . .

"Kaj bi te bilo strah, Anka, saj je angelj varih tudi pri tebi, posebno nocoj, na sveti večer. . ."

Dalje prihodnjič.

* * *

Zmerom bolj zapletena postaja povestica o Anki. Dokler je hodila po cesti, je bilo še nekoliko upanja, da jo dohiti kak nov voz in jo voznik povabi, naj prisede. Kako bo zdaj, ko je zavila z glavne ceste in se potika po zasneženem polju. . . ?

Ankina pot na sveti večer je zmerom bolj podobna tavanju BREZDOMCEV in BEGUNCEV po svetu. . . Kolikokrat so že imeli tiho nado, da jih bo kaka komisija rešila, kakor je Anka upala na tisti voz in na kočijo. . . Razne komisije prihajajo v taborišča, ne prihajajo na vozovih in kočijah, v lepih avtomobli hiprihajajo — pa zopet odhite svojo pot. . . Brezdomovinci pa tavajo dalje v negotovost in komaj še vidijo kako stezo. . .

* * *

Komaj slišno je nedavno dohajala brezdomce lepa kočija. Brezdomci so slutili: sam predsednik Truman se vozi v njej. . . Stali so pozorno ob svoji begunski cesti, predsednika niso videli, ko je kočija švignila mimo — debel kočijaž, ameriški kongres, jih je odurno pogledal in — pognal dalje, mimo njih. . .

Nova bridkost je legla na duše brezdomcev, boli jih, da se je tako neusmiljeno odpeljala mimo njih lepa kočija. . .

Naše pomoči potrebujejo nič manj kot doslej. Morda še bolj, da se jim vsaj nekoliko olajša silno razočaranje!

LIGA KAT. SLOV. AMERIKANCEV bi rada stopila za njimi, ko tavajo po komaj vidnih stezah in včasih kar po celem po zasneženi poljani — pa kako more stopiti za njimi in jim nuditi okrepčila, ako ti in jaz ne odpreva ne srca ne roke? — Zaplot.

—o—

Pismo iz begunstva

Enumclaw, Wash. — Mrs. Johana Logar, ki si mnogo prizadeva za pomoč beguncem, je med drugim poslala tudi nekaj obleke in v enega izmed jopičev je vtaknila listek s svojim naslovom. Nepoznana begunka, ki je prejela ta jopič, se ji sedaj iskreno zahvaljuje, kot je razvidno iz pisma:

Spoštovani!

Dovolite, da se Vam oglasim, Vam meni nepoznana oseba in velika dobrotnica. Dobila sem od Vas eno belo jopo, ki sem jo bila silno vesela, ker mi je jako prav prišla. V žepu te jope sem dobila listek z Vašim naslovom in robčkom. Bog Vam stotero povrni.

Naj Vam tu na kratko omenim mojo pot na Koroško. Moj rojstni kraj je vas Sela pri Kamniku. V službi sem bila v Ajdovcu pri Novem mestu s svojim bratom, kjer smo živeli srečno in zadovoljno. Toda prišla je vojna vihra in enega brata so mi odpeljali v Dachau, kjer je moral umreti od lakote. Z drugima dvema bratoma smo leta 1942 doživeli grozote, ki jih more in zna prinesti samo komunizem. 12. decembra so nam požgali farno cerkev, ki je bila posvečena sv. Trojici, dalje župnišče in šolo ter Prosvetni dom. Vrhu tega pa je naša fara zgubila mnogo svojih najboljših fantov in družinskih očetov. Pa tako ni bilo samo pri nas, tako je tekla kri po vsej Sloveniji. Veliko ljudi je bilo pobitih. Mnogo pa jih je moralo bežati z dežele v mesta, posebno v Ljubljano.

Bili smo brez obleke, brez obutve in tudi denarja nismo imeli. Tako smo preživeli v Ljubljani dve leti in pol. Ko pa se je rdeča komunistična megla razgrnila po vsej naši lepi Sloveniji, smo morali zopet na begunsko pot. Nobenemu ni bilo znano, kam gremo. Tako smo prišli sem na Koroško in sedaj živimo v logarjih, kjer nas je jako veliko skupaj. Seveda, največ je tu Slovencev. Ljudje še kar nekam potrpežljivo prenašajo te težke dneve begunstva.

Pa oprostite m, ida sem se drznila ter Vam toliko napisala o našem življenju. Vedno se Vas vseh dobrotnikov hvaležno spominjamo v molitvi. Bog naj Vam vsem stotero povrne.

Z Bogom Francka Mali.

ČE VERJAMETE AL' PA NE

Pastarička kravce pase, ona ima svoje špase. . . sem momljal s predjužnim glasom, ki ni posebno pripraven za koncerte, ko smo se bližali bodeči žici, ki naj bi bila ograda za kravjo čedo, ki se je lepo pasla tamkaj. Hotel sem dvigniti žico, da bi se splazil pod njo v pašnik, pa me posvari gospodar Tone: "Jack, počakaj! Ne dotakni se žice!"

Na, ta je pa spet lepa, da bi se ne smel dotikati bodeče žice! Kaj je nisem imel že sto in stokrat v rokah in se splazil pod njo in nad njo, kadar sem plašil zajce po ohijski gmajni? Pa še tako, ki je bila v tri vrste. Gornjo se malo dvigne, na spodnji dve se pa stopi in človek, se reče, če ni ravno stesan iz bukovega štora, dobi prehod, da si udobnejšega misliti ne more. Je že res, da te gornja žica nekoliko počehlja za vratom in si na spodnji prav lahko pomeriš hlače, če si neroden in si ne napraviš dovolj velike luknje. Tukaj je pa še toliko ložje, sem si mislil, ko je samo ena žica. Majčkino jo privzdigneš, svoj komat nekoliko skloniš, če nimaš ravno štihpana v glidih, pa si skozi.

Zato sem tudi zajezikal vnic Tonetu: "Eh, kaj, tukajle skozi se bo pa že prišlo, ne da bi bilo treba zato klicati okrajne komisije, naj pride pregledat in premerit poprej. Tako trd pa res še nisem v hrbtu. Le poglej, kako bo to lepo šlo," sem rekel in prijel za žico, da jo dvignem. Joj, tedaj sem pa že tudi odskočil nazaj, prav tako, kot če bi mi kdo zasadil dolgo šivanko v zadnjo premo. Stal sem tam in zijal v žico, ne vedoč prav dobro, kaj se je prav za prav zgodilo.

"Kaj te nisem svaril, da počakaj!" se mi je smejal Kranjč Tone na vse grlo, kar sem mu zelo zameril v prvem hipu. "Povedati sem ti hotel, da je elektrika v žici in da počakaj, da jo odpnem od baterije, ki pošilja elektriko skozi žico."

"Zakaj pa prej ne poveš, da imate tukaj po farmah električni zapik," se kregam. "Kaj je pa spet to za ena novotarija? To vem, da imamo elektriko za luči in gonilno silo, da bi jo pa spuščali po fencih v gmajni, nak, tega pa še nisem vedel."

Gospodar nam je potem vse lepo razložil, kako je s tisto stvarjo. Krave poženejo v pašo, potem pa tisti prostor ograde z bodečo žico in sicer napeljejo samo eno vrsto. V to žico spuste elektriko, ki jo daje posebna baterija. Vsako živniče se samo enkrat dotakne žice in sicer prvič in zadnjič, potem pa nikdar več. Tok, ki gre skozi žico, ji zada namreč precej občuten sunek. Da krava vidi le eno vrsto žiče, pa že ve, da je v njej elektrika in je ne spraviš več blizu. Ko krave popasejo travo v enem prostoru, prenesejo žico na drug prostor, ki ga zopet ograde in tako ni potreba nobenega pastirja in ni se bati, da bi šla katera v škodo.

"Ježeštana, vidiš Tone, kaj vse smo mi zamudili, ko smo pasli krave tam po meniševski gmajni! Zakaj niso že takrat imeli kaj takega pogruntanega. Koliko hudih skrbi bi si bili prihranili mi, ki smo morali ves dan paziti na šavre, pa so nam še pri vsej pažnji ušle v škodo, da nas je potem poljski varuh Herblan lovil z gorjačo," sem se bridko pritoževal nad iznajdbo, ki je prišla na svet zame vsaj pol stoletja prepozno. Tone, zapri tisto nesnago od baterije, da si bom upal pod žico. Pa da ga ne boš pri tem bigecal z menoj! Prejle me je pošteno vrglo vnic in moje kosti niso več vajene delati takih zabav. Če bi bila elektrika bolj močna, ali pa če bi bil bolj trdno prijel za žico, saj bi bil napravil saltomortale, da bi se mi vaše krave režale in bi se mi. Jakšič, ti se le proč drži od baterije, te preveč dobro poznam in ti ne zaupam."

Tone se je zagvišal, da bo res tako napravil in da naj grem brez skrbi pod žico. Ko sem videl, da ni bil Jakšič tam okrog baterije, sem si res upal prijeti za žico. Najprej samo s koncem prsta, potem pa že bolj s korajžo. Ti presneta stvar ti, česa vsega ne pogruntajo ti Amerikanci.

Podamo se proti kravji čedi, ki se nekaj časa ni nič zmenila za nas. Nobene posebne pozornosti nismo vzbujali, pa ki nas je bila vendar taka odlična družba. Šele ko smo prišli bližje, se je eni, ki se mi je zdela po svoji obilnosti, da mora biti za nadzornico čez druge, zdelo vredno, da je dvignila

glavo in nas debelo gledala.

"Če bi kupoval krave, tole bi kupil," sem rekel Tonetu. "Koliko bi pa vprašal zanjo?"

"Pa ni naprodaj, ta že ne! Lahko bi jo prodal za lepe denarje, saj so vedno tukaj kupci iz drugih držav. Wisconsinške krave slovijo po vsej Ameriki. Slabe mlekarice nihče ne mara, dobre pa mi ne damo. Včasih katero slabšo spravimo v denar, če ne damo boljše drugače, da vzame kupec obe. Da, da, dosti se je spremenilo na farmah. Zgodilo se je že, da sem dobil za štiri krave samo štiri desetake, pa še če sem jih mogel oddati. Danes pa za štiri desetake še repa ne dam," nam je pripovedoval gospodar.

Jakob K. Heer:

Berninski kralj

ROMAN S ŠVICARSKEGA POGORJA

"Cilgija," je jecljal, "prav imaš, proč mora zopet! Toda zdaj ga pusti nekaj časa, ne sramoti me pred hlapci, ki so že opazili tvojo jezo."

In udušila je globoko bol in jezo, da bi nihče v hiši ne opazil, da sta se z možem sporekla.

Toda zdaj bo že kmalu leto naokrog, dolgi Nac, čeprav pri vsej svoji nagnjenosti za šalo in neumne norčije med najsposobnejšimi hlapci, je še vedno tu, in Sigismund ga očitno ceni bolj kot druge in je nejevoljen, ako ga rahlo opomni, naj ga odpusti.

Vendar je prav zdaj njena želja, da spravijo dolgega Naca stran! Hlapci v hištrni in dekle v kuhinji si šepetajo o njem stvari, ki ji ne ugjajo, prepire seje med mnogimi pridnimi, zvestimi hlapci, ki jih je prevzel Sigismud še od starega Lovrenca, in prav nabolj pošteni med njimi, to čuti, ga ne morejo trpeti.

Vendar Cilgija ni nesrečna. Ugaja ji razgibano življenje, ki jo obdaja, tovorništvo, ki ji daje priliko, da nad vse koristno dopolnjuje pri delu svojega moža. Vodi mu knjige, piše pisma trgovskim hišam v Lombardiji, v Curihu, Baslu, Innsbrucku, Boznu. Naročila za odpremo blaga gredo skozi njene roke, s Sigismundom se posvetuje dan za dnem, teden za tednom, kako bi najbolj prikladno razdelila po cestah hlapce in vseh stodvajset konj iz hlevov v Puschlavu, Tiranu, Bormiu in Chiavenni. In samo za eno mora skrbeti: Sigismund naj ohrani srečno zavest, da je on gospodar in podjetnik. V Engadinu in Veltlinu je ostrih jezikov dovolj, ki trdijo, da se je samo zaradi njenega skrbnega prizadevanja podjetje tako mogočno razcvetilo.

Ne, pravi Cilgija, to je skupno zvesto delo!

Srečna zvezda, sije nad Gruberjevo hišo. Vse, kar se še v teh gorah tovori, dobi on. Medtem ko tovorniki v Veltlinu in Engadinu zaradi nedostanjaja naročil prodajajo konje in opuščajo podjetje, se njegovo širi, in zavidljivcev je brž dovolj pri roki tu in onstran gora.

"Za Engadin je bil nesrečen dan, ko ste nas zapustili, gospa Cilgija! Udomačiti bi se bili morali med nami!" Tako je bil s trpkim nasmehom dejal deželni sodnik, ko je oni dan prijezdil mimo, da bi jo pozdravil, stari odlični gospod, ki je še vedno ne more pozabiti.

Pač rada bi bila ostala Engadinka, toda jo je usoda privedla na stran Sigismuda Gruberja.

In na dnu srca ima sedaj samo še eno veliko željo; da se Sigismud v Puschlavi prikupi in naseli tu kot domačin, da bi se povzpel s svojimi mislimi nad lastno trgovino in bi se posvetil, kakor njen oče, tudi še zadevam obče blaginje.

Zakaj po njeni sodbi more imeti popoln mož smisel za javno življenje.

Tako sanja, s svojimi hitrimi mislimi je neporušeno zaupljiva, v oblake snujoča Cilgija od nekdaj.

Rastoče sonce kuka skozi drevje vrta, Cilgija sama otrok, se igra med prisrčnim smehom z Lovrenčkom, skriva se, in jo išče in glasno vriska, ako jo najde.

Nenadoma je pa Cilgija, kakor da se je spustil nad vrt črn hudourni oblak, in srebrni smeh ji onemi na ustnicah Mati Pepderja Golzija, stara, suha ženska, živa smrt, stopi na vrt. Starkini redki lasje vihrajo, njene roke mahajo po zraku, iz ust pa bruha nerazumljive glasove nabolj razbesnelega srda.

"Huda žena — huda žena!" Mali Lovrenc zbeži kričaje k svoji mamici in se skrije za njeno krilo.

Starka pa vrešči: "Da bi tvoj mož sramotno umrl, da bi se pražile njegove kosti na soncu, to daj Bog, da bi tvoj otrok, tvoj otrok —"

"Za sveto božjo voljo, prizanesite otroku!" zakriči Cilgija pretresljivo. Nič ne ve, kaj se je zgodilo, zaslanjaje objame plavo glavo dečka, dvigne ga s tal in beži ž njim pred blazno starko v hišo.

Tedaj se postavi vedeževalka pred vrata in kriči svoje kletve proti oknu navzgor, dokler ne prežene stari Tomaž razbesnele starke z metlo stran.

Kaj se je zgodilo? O, Cilgija izve dovolj rano.

Pred podobo Katarine Dianti, kamor se vedno zateče, kadar ji besni v duši vihar, ihti že ure. Kaj ti ji je Sigismund storil?

Prišel je, ko je odjezdil zjutraj zdoma, prav do meje Veltlina v globeli Campocologna, ko so se tam mitničarji pripravljali, da bi preiskali voz Pederja Golzija. Zvonar je pa vozil tihotapsko blago, in ko sta on in žena spoznala, kaj stražarji nameravajo, sta hotela hitro zbežati s svojim vozilom nazaj na bundnerska tla. V tem hipu je pridrjal Sigismund in postavil konja tako povprek čez cesto, da so stražarji bežeči zvonarjev voz ujeli. Ženo in otroke so pognali nazaj čez mejo, Pederja Golzijo pa odvedli zvezanega v Tirano.

To je dogodek, zaradi katerega je stara vedeževalka rotila preklestvo nad hišo.

(Dalje prihodnjič.)

—o—

Naučila ga je

"Vidiš, vidiš, Marko, odkar si poročen, imaš vse gumbe lepo prišite."

"Da, da, dragi Tone. Saj me je prvi teden naučila, kako se jih prišije."

AUGUST KOLLANDER

v Slov. Narodnem Domu,

6419 ST. CLAIR AVENUE,

POŠILJA DENAR v Jugoslavijo, Trst, Gorico, Avstrijo, Italijo in druge kraje, vsaka pošiljatev je jamčena;

PRODAJA ZABOJE za pošiljanje hrane in obleke v staro domovino in sprejema take zaboje za odpošiljanje v stari kraj.

Pri Kollanderju boste vedno dobro postreženi.

DO YOU GET ENOUGH VITAMINS?

You can't feel and look your best unless you do. If you are in doubt, we invite you to make the following test at our risk.

Get a package of sixty, One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules. Take one capsule every day for sixty days. If you are not satisfied your druggist will refund your money. Be sure to get One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules, the kind that has this trademark

ONE A DAY

MULTIPLE VITAMIN CAPSULES

MILES LABORATORIES, INC.

Elkhart, Indiana

KOLEDAR DRUŠTVENIH PRIREDITEV

AVGUST

31.—Župnija sv. Vida proslavi 40 letnico župnikovanja Rt. Rev. Msgr. B. J. Ponikvarja.

SEPTEMBER

14.—Jesenski festival pri fari Žalostne Matere božje v Peninsula, Ohio.

20. — Glas clevelandskih delvacev št. 9 SZD priredi banket v počast članom veteranom zadnje vojne. Banket se vrši v spodnji dvorani SND na St. Clair Ave.

27. — Dr. Sv. Cirila in Metoda št. 191 KSKJ priredi jesenski festival v SDD na Waterloo Rd.

OKTOBER

11. — Društvo Collinwoodske Slovenke št. 22 SDZ priredi plesno veselico v Slovenskem domu na Holmes Ave.

12. — Podružnica št. 14 SŽZ praznuje 20 letnico obstanka z igro "Razvalina življenja" in plesom v SDD na Recher Ave., Euclid, O.

26. — Pevski zbor Planina v Maple Heights praznuje 10 letnico obstanka s koncertom v Slovenskem narodnem domu na 5050 Stanley Ave.

—o—

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došle preko Trsta)

(Nadaljevanje z 1. strani)

zaposleni z izdelavami. Moj poročevalec trdi, da si človek ne more napraviti pravega pojma o tem razkošju, dokler sam ne vidi nekaj tega. Neki ljubljanski tapetnik izdeluje za tisto vilo nove fotelje (luksuzne stole). Njemu so poverili izdelovanje teh foteljev samo za eno sobano v vili. Kakšne! Včasih ste čitali čudovite pravljice in v njih popise različnega pohištva v pravljičnih gradovih. Ko gleda človek te fotelje, se mu zdi, da je zašel v tak pravljični svet. Drugod naši slikarji slikajo ogromne slike, ki naj krase stene po tistih sobanah v vili tovariša Tita. Človek samo strmi, koliko denarja se zabije v vse to. Ker morajo biti le oljnate slike, bi človek res mislil, da je naša domovina najbogatejša na svetu. In vendar poleg tega silnega razkošja toliko siromaštva.

KNJIGA "NOETOVA BARKA." — že leta 1945 je izšla v Ljubljani knjiga s tem naslovom. Spisal jo je duhovnik Stanko Cajnkar, slovenski pisatelj, ki se je že pred leti čedno uveljavil v slovenskem slovstvu. Po rodu je Štajerc in je deloval v mariborski škofiji. Med okupacijo je odšel v gozdove in se pridružil partizanom. Koliko je takrat poznal zahrbtne načrte partizanov, ne more reči. Vsekako pa je mislil, da bo s tem storil le svojo "narodno dolžnost. Njegova povest "Noetova Barka" je torej izšla v Ljubljani pod partizani kmalu potem, ko se je tudi Stanko Cajnkar z drugimi vred vrnil iz gozdov.

POVEST "NOETOVA BARKA" je vzela svojo snov izpred vojnih časov in se vrši v profesorskih in študentovskih krogih v Ptuju in njegovi okolici. Kake posebno globoke ideje nima v sebi, vendar se deloma prav lepo čita, zelo pa moti njena izredno težka dolgovoznost in gostobesednost. Stanko Cajnkar je brez dvoma pred to povestjo napisal že marsikaj neprimerno boljšega. Človek res ugiba, kaj je hotel pisatelj s to knjigo ravno v teh časih. Verjetno je, da česa drugega ni smel napisati, podati se današnji miselnosti "Titove Slovenije" pa menda tudi ni hotel. Zanimivo je, da v nobenem slovenskem seznamu današnjega knjižnega trga na Slovenskem te knjige na najdeš. Neki moj prijatelj, ki sem se nanj obrnil za pojasnilo o tej knjigi, sploh ni vedel zanjo, čeprav je akademično izobražen. Moral je iti sam na poizvedovanje in je končno iztaknil knjigo samo in nekaj informacij o jej. Poroča, da je bilo komaj nekaj vrstic o njej v časopisju, ko je izšla. Od vsega začetka ni bila njena vsebina po volji današnjim voditeljem slovenske "vzgoje," samo iz posebne prizanesljivosti do pisatelja so jo dovolili natisniti, potem pa prepustili njeni usodi. Da je silno zanikerna tudi oprema knjige, gre morda na kak drug račun. Moj informator ima še to dostaviti: Za časa prejšnje Jugoslavije, bolje rečeno: prejšnje Slovenije, bi Cajnkarjeva NOETOVA BARKA gotovo ne vzbudila posebne pozornosti. Slovenski knjižni trg je imel takrat pokazati dosti neprimerno boljših reči. Med današnjo "literarno" proizvodnjo na Slovenskem pa pomeni Cajnkarjeva NOETOVA BARKA resničen oddih in ni dvoma, da bi se marsikdo rad zatekel v tisti kotiček, v katerem se človek vsaj za nekaj ur lahko umakne iz današnjega z najbolj surovim komunizmom prepojenega sveta. Toda še ta košček slovenske literature s "predvojno miselnostjo" je šel mimo le kot zvezda repatica. Nikjer se že davno ne omenja več, ko je knjiga izšla, je pa bilo tako malo "reklame," da je niti akademijo izobraženi niso z lahkoto opazili. Torej niti taki slovenski pisatelji, ki so bili s partizani v gozdovih, niso dovolj "zgrajeni," da bi smeli pisati današnjim Slovencem . . .

—o—

Clevelandske podružnice S. Ž. Z.

Cleveland, O. — Hitro se približuje dan 7. septembra, ko bomo članice Slovenske ženske zveze clevelandskih podružnic pokazale svojo aktivnost in lojalnost do svoje organizacije in pa svoje usmiljeno srce do svojih ubogih in brezdomnih bratov in sester v stari domovini.

Ni moj namen obširno pisati o tem, saj ni nič novega. Saj slišimo vsak dan in če imamo količkaj usmiljeno srce, gotovo ne bomo ostali gluhi za prošnje, ki prihajajo do nas dan na dan od tistih, katerih edino upanje smo mi tukaj, in ki bi jih pognali v gotov obup, če bi se obrnili od njih.

Drage sestre in članice! Ne storimo tega! Kako bi nas bolelo, če bi videle svoje drage, posebno svoje otročičke, v bedi in pomanjkanju. Kako bi nam pokalo srce od žalosti. S kakšno hvaležnostjo bi sprejele vsak še tako majhen dar. Torej, pokažimo se in delajmo na vso moč, da bo naša prireditev, katere čisti preostanek je potom lige namenjen tem siromakom, imela stoprocentni uspeh. Da bomo s svojo dobrosrčnostjo otirale solze ubogim Ankam in njih nedolžnim otročičem, ki nam bodo s svojo molitvijo izprosili božjega blagoslova in varstvo, da ne pride tudi nad našo drago novo domovino Ameriko val brezverskega komunizma, ki je pognal tisoče in tisoče naših rojakov v pregnanstvo in smrt.

Premislimo vse to in prav gotovo bodo odprte naše roke in naše srce zanje vsak dan, posebno pa v nedeljo 7. septembra. Pozdrav.

Mary Stušek,
članica št. 49 SŽZ.

—o—

Atomska bomba proti tajfunu

Neki japonski učenjak je naprosil ameriške oblasti, da bi proučile, če bi lahko uporabljali atomsko bombo zato, da bi spremenili smer tajfunov, ki groze japonskim žetvam. Učenjak zatrjuje, da bi lahko odvrnili tajfun od Japonske, če bi razstrelili atomsko bombo severno od Okinawe. Japonsko skrb narekujejo močni tajfuni, ki se premikajo s hitrostjo 160 kilometrov na uro proti Japonski.

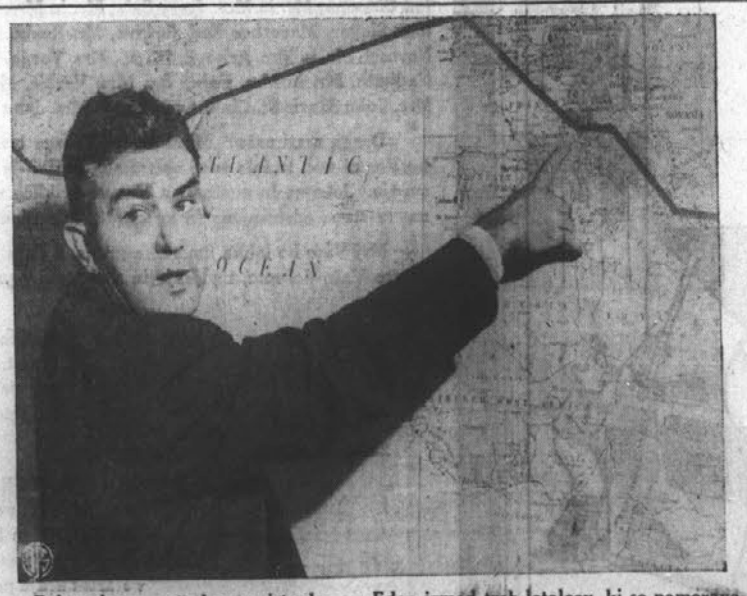

Poleg okrog sveta brez pristanka. — Eden izmed treh letalcev, ki se nameravajo dvigniti na polet okrog sveta in ga završiti brez pristanka, kar bo prvi tak polet v zgodovini letalstva, Ted Thompson iz Belle Glade, Fla., kaže zračno črto, po kateri bodo leteli. Pričakujejo, da bo trajal polet 220 ur in dodatni gazolin bodo dobili kar v zraku iz drugega letala.

Na plesu

Mladenič je plesal z gospodično, ki se mu je spočetka dozdevala precej izobražena. Povabil jo je k bifeju na prigrizek. Prodajalka je ponudila hrenovke, katere je gospodična odklonila, češ, da ji meso ne ugaja.

"Vi ste nedvomno vegeterijanka?" jo je vprašal mladenič.

"Ne," je odgovorila, — "jaz sem Gorenjka."

V blag spomin

prve obletnice prerane smrti naše ljubljene mame

Frances Turk

ki je svoje mile oči za vedno zatisnila dne 9. avgusta 1946 leta.

Srčno ljubljena nam mati,
šla prezgodaj si od nas.
Bila si nam dobra, skrbna,
Te pogrešamo vsak čas.

Leto dni je hiša prazna,
v grobu zdaj počivaš tam.
Duša Tvoja pa uživa
blaženost nam neznano.

Luč naj nebeška Ti sije,
v mislih med nami si vsak čas
in edina tolažba nam je,
da enkrat se snidemo na
vekomaj!

Žalujoči ostali:

Valentine, Edward, Stanley, Frank in Victor, sinovi

Frances Zorc, hči

Cleveland, Ohio, 9. avgusta 1947

V BLAG SPOMIN

DRUGE OBLETNICE SMRTI LJUBLJENE SOPROGE IN DRAGE MATERE

Mary Koci

ki se je ločila od nas dne 11. avgusta 1945.

Dragi soproga in ljubljena mati, na Tvoj grob danes spomini hite. Počivaj mirno v hladnem grobu in prosi ljubega Boga za nas.

Žalujoči ostali:

SOPROG in OTROCI

Cleveland, O. 11. avg. 1947.

DELO DOBIJO

Punch Press Operators

izkušeni, visoka plača od ure in plača od kosa. Murray Ohio Mfg. Co. 1115 E. 152. St.

(157)

Janitor

dobi delo za uradno poslopje v mestu. Nočno delo. 40 ur na teden. Plača. Starost ne nad 55 let. Zglasite se v sobi 901

Cleveland Electric Illuminating Company

75 Public Square

(156)

MALI OGLASI

Hiše naprodaj

Na 3319 Superior Ave. za 2 družini, 6 sob s kopalnico, cena $5500, furnez, dvojna garaža; malo naplačilo vzame lastnik, ki je na 2026 W. 20. St. tel. MA 3365.

Samo $600 takoj — za hišo na 38. cesti blizu Payne Ave. Hiša je za 2 družini, 5 sob s kopalnico, 3 sobe s kopalnico; cena je $3900. Lastnik je na 2026 W. 20. St. tel. MA 3365.

(156)

Hiša naprodaj

Naprodaj je hiša za eno družino; nahaja se blizu cerkve v Collinwoodu. Hitremu kupcu se proda prav poreni. Za nadaljna pojasnila pokličite GL 2906. (156)

Beneške zastore

vam napravimo po meri iz najboljšega blaga in po zmerni ceni. Brezplačen proračun. Pokličite IV 2938.

Frank Adamic
22812 Nicholas Ave.
Euclid, Ohio

(x)

Par išče stanovanje

Zakonski par išče 2 do 3 sobe med 55. in 82. cesto. Kdor ima kaj primernega, naj pokliče po 6 uri zvečer EX 5905.

—(157)

Cementna dela

Izdelujem vsakovrstna cementna dela, kot dovoze, pločnike, hodnike. Delo trpežno in cene v vašo zadovoljstvo.

Leo Troha
22031 Miller Ave.
Euclid, O.
Tel. IV 2494

(Mo. Thur. x)

Prijatel's Pharmacy

SLOVENSKA LEKARNA
Prescriptions — Vitamins
First Aid Supplies
Vogal St. Clair Ave. in E. 68th

Lepa prilika

Sprejme se močan fant, ki bi se hotel izučiti plumberske obrti. Naj pokliče zvečer ali ob nedeljah GL 9699.

(158)

Apartment naprodaj

Naprodaj je zidan apartment s 5 stanovanji; eno ima 8 sob, 4 pa po 6 sob. Nahaja se na E. 82. cesti med Superior in Wade Park. Pokličite Mr. Budnick RA 1716.

(Avg. 11, 13, 15, 19, 21)

Stanovanje iščeta

Starejši zakonski par išče 3 ali 4 sobe. Kdor ima kaj primernega, ali pa če bo imel v par mesecih, naj pusti naslov v uradu tega lista..

—(158)

Iščejo stanovanje

Tri odrasle osebe bi rade 2, 3 ali 4 sobe; nujno potrebujejo stanovanje, če ima kdo kaj primernega, naj pokliče HE 9303 ali HE 9304 med 8 zjutraj do 4 popoldne.

—(158)

PROTECT YOUR FUTURE
★★★ with ★★★
U. S. SAVINGS BONDS

BELI MENIHI

Povest iz prve polovice XII. stoletja

spisal IVAN ZOREC

"Preden pridemo iz Stehana, bomo mokri," je star suličar momljal in gledal po nebu, ki se je na zahodu nenadoma začelo preprezati z deževnimi oblaki.

"Ko bi vsaj do Šmarija prišli še po suhem; tam bomo počivali in vedrili, če bo treba."

"Bog daj vreme, sicer se bo cesta razmočila in pot potegnila, da ne bomo do opoldne v Ljubljani."

"Če nas ujame dež, se bo potlej vse popoldne ubilo s snažnjem konj in opreme."

"Da, in tako ne boš mogel precej iti slepart na Stari trg!" se je poredni suličar smejal.

"Le molči," je drug tolažil, "že drevi ti bo Vipavka rezgetala, da boš še ob tisto pamet, kolikor je imaš."

Malo so premolknili in se zameknili v milsi o veselem življenju, ki jih čaka v Ljubljani.

"Čudno, da so nas menihi na pot poslali danes, ko je petek," se je nekdo domislil.

"Da, v petek ne kaže začenjati važnih opravil."

"V petek je Bog umrl, petek je nevaren dan."

"Tudi za tovorno živino ni varen: krvomočna utegne postati."

"Pa res. Živina je tudi ljuba, ker ga je v Betlehemu prva pozdravila in ga potlej v mrzli staji grela s svojo sapo."

"Vse je bilo vkup, že včeraj bi bili lehko odšli."

'Kaj ne veš, da tudi četrtek ni dan za potovanje? Pogani so ga praznovali na čast bogu Perunu."

"Petek je petek, k tisti Vipavki danes res ne pojdem."

"Saj res. Nocoj se odpočijmo in očedimo, jutri pa mora pri njej od mize kar teči!"

"In nohte si uredimo, preden mine dan. Kdor si v petek reže nohte, dobi trdne zobe, ki ga nikoli ne bole."

"V Šmariju bomo utegnili. In pusto nam ne bo, meh vina je na zadjnem konju, prav veseli bomo prišli v mesto."

"Kdor se v petek veseli, ga v nedeljo srce boli," se je oni spet spmonil vesele krčmarice na Starem trgu. 'Nak, drevi ne pojdem nikamor!"

"Če se le ni komu že zarekla?"

"Prava reč!" je suličar zamahnil po zraku. "Ljubljana je polna lepih, živih deklet — tudi v petek ti marsikatera rada da besedo."

"Hoj," se je postaren suličar domislil, "samostan je čisto brez varuha, tu smo skoraj vsi, ki udariti znamo; drugi so šli z opatom. Ali na to kaj mislite?"

"Tega me ni treba biti skrb. Menihi naj gledajo in skrbijo!"

"Kaj pa, če nam patra ukažeta, naj se precej vrnemo v Stično.? Potlej se ti bo samo še sanjalo neumno o Ljubljančankah."

Molče so se spogledali in zakleli, ta v jezi, drugi v smehu.

"Ti, to bi se utegnilo primeriti. V Ljubljani nas meniha res ne potrebujeta prav posebno."

"Kaj, ko bi kar vprašali patra Fortunata?" je suličar vrtel. "Pater Tadej te še sliši ne, zamišljen, kakor je."

"Vprašaj — jaz se že ne upam," se je umikal tisti, ki mu je Vipavka najbolj blodila po glavi. "Samo pogledal bi me, pa bi ugenil, kaj me premika."

"Da, menihu se ne potajiš, tako lehko; še danes bi moral krevsati v Stično."

Iz goščave obakraj ceste je opojno dihal vonj muževne hoste in ptiči so peli. V daljavi se je oblačica vlekla nekamo za sinje gore. Konji so hrzali, Šmarije se je bližalo, čutili so ga.

"V samostanu utegne biti še prebito vroče, če je res, kar so Kostanjevčani, ki so prišli z opatom Egidijem, pravili bratu vratarju."

"Turka bomo videli, to je kakor amen v očenašu. Stične ne bo pustil na miru."

"Ne bo. Gotovo je zavohal, da odtod ne bi šel praznih rok."

"Hm, od blizu ga ne bi bilo dobro gledati, Turka, preveč ga je."

"Tlačani že v gradišča in skrivališča vozijo živež zase in poklajo za živino, to dobro vem."

"Tudi Trlep zbira prežune, da bi jih na prežo poslal v dolenje kraje."

"Da, med najmočnejšimi zvitorepci jih izbira."

"Z njimi neki pojde tudi strašni Kopič."

"Ali ne bo preneroden? Prežun mora tihopati, se skrivati."

"Že, že; dobro ti pa le dene, če imaš ob kakovem ravsu pri sebi takega galijota. O, Kopič zaleže dosti."

XXXV.

Po prazniku je Trlep naposled vendarle določil prežune.

"Do vešče bi stopili še prej," so se izbrani Gabrovci menili. "Naj nam baja, preden pojdemo!"

In so še tisti večer šli na Primskovo in prosili veščo, naj jim pove usodo, ki jih čaka v daljnih krajih.

"Kdo vas sili tja?" je vprašala in pest brsti vrgla na ognjišče, da bi jih bolje videla.

"Trlep."

Vešča ne reče nič, samo zamisli se, gleda v tla in jih več ne vidi. Kako neki bi ponagajala Trlepu?

"Mudi se nam," so silili.

Baba molči, počasi stopi pred prag in se zagleda v zvezdnato nebo. Ko se vrne, z grebljico pošari v ognej in za vsakega posebej po tleh vrže sedem šibin. Po legi, kako so pale navzkriž, jim baja strahovite nevarnosti, ki jim pretijo. "Ostanite doma," jih plaši, "bolje bo za vas!"

"Pojdemo, Trlep je ukazal," so trmoglavili.

"Pa pojdite, zaleteli slepi!" je godrnjala. "Samo krvi vam še vzamem, da tudi materam! lehko pokažem nesrečo, ko se bodo jokale za vami."

In je vsakemu izmed njih vzela nekaj kapljic krvi in jo spravila po lončkih.

Prežuni so potrti, oplašeni šli domov.

Drugo jutro prav zavred so se napotili v daljne dolenje kraje, da bi pozvedeli, v katero stran se Turki mislijo vliti. Petero jih je bilo. Z njimi je šel tudi Kopič, da bi udaril, če bi bilo potrebno. Vsak je imel čekan, čez ramo torbo z živežem in za pasom še dolg nož, Kopič sam pa le torbo i ntisto svojo soro.

HOTEL FOR SALE

A fine investment, Home and Income for a man and his wife.

Approximate Gross Income	$13,200
Approximate Net income after operating expenses, taxes, insurance and interest fees	$ 8,400
Plus Apt. for owner rent value to guests	$ 1,800
Plus large kitchen and dining room seating capacity 40 people minimum earning possibilities	$ 6,000

Present owner has interests in another state, demanding most of his time.

Selling Price	$65,000
Cash	$25,000
Balance	$4,000 per year

BOX 135 — AMERICAN HOME

AUGUST SALE of FURS

Presenting Fine Coats with this season's newest feature

LT

CONVENIENT PAYMENT PLAN
Purchases stored until fall

Louis Titus

FOR MANY YEARS BUYER OF FURS FOR THE HIGBEE CO.
507 Carnegie Hall
1220 Huron Rd. MAin 9778

ATTENTION LADIES
AUGUST FUR SALE

LOUIS TITUS
507 Carnegie Hall

Mr. Louis Titus is one of Cleveland's better known furriers, and for many years was a buyer of furs for The Higbee Co.

Mr. Titus is offering his first August fur sale, for this special event during August, for sale for one week only, has one of New York's leading fur manufacturers representative, with a fine selection of sample fur coats on display at greatly reduced prices for this special event.

You will be amply rewarded by visiting this sale.

You may purchase your coat on the convenient payment plan, and have it stored until fall.

Ladies, you have Mr. Titus' name and reputation behind you, when buying at this August sale, starting today. Where to go: Louis Titus, well-known furrier, 507 Carnegie Hall, 1220 Huron Rd. See our ad in today's paper.

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

Naznanilo in Zahvala

Potrtega in žalostnega srca naznanjamo vsem dragim sorodnikom, prijateljem in znancem, da smo izgubili našo preljubljeno in nikdar pozabno mamico

Mary Žužek

ROJENO ROJC

ki je po krajši bolezni previdena z svetimi zakramenti za umirajoče izdihnila svojo blago dušo dne 8. julija 1947. Pokojna je bila rojena dne 1. maja 1893 v vasi Retje, župnija Loški potok, odkoder je prišla v Ameriko. Pogreb pokojne se je vršil iz Zakrajškovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida dne 11. julija 1947. Po sv. maši zadušnici, katero je daroval častiti gospod Rev. Victor N. Tomc, smo jo položili k zemeljskemu počitku na pokopališču Kalvarija.

Na tem mestu se predvsem najprvo zahvalimo č. g. Rev. V. N. Tomcu, ki je pokojnico previdel z svetimi zakramenti, ter opravil zanjo sv. mašo zadušnico in druge molitve, ter jo potem spremil na pokopališče Kalvarija vse do njenega groba. Naj sprejme za vse to Rev. Tomc našo prisrčno zahvalo za vse in naj mu Bog povrne zato.

Dalje se zahvalimo vsem onim številnim sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so poklonili toliko lepih vencev ter tako ozaljšali pokojnico, ko je počivala na mrtvaškem odru. Vence so poklonili sledeči:

Mr. in Mrs. John Gorjup Sr., Mr. in Mrs. John Gorjup Jr., Mr. in Mrs. John Geib, Mr. in Mrs. Emmett Dears, Mr. in Mrs. William Gorjup, Mrs. Josephine Brown, Mrs. Mary Žužek iz Gowanda, N. Y., Miss Agnes Žužek iz Gowanda, N. Y., Mr. in Mrs. Henry Žužek and Son, Mr. in Mrs. Edward Bothewell and Family, Mr. in Mrs. Clarence Katsmayer and Daughter, vsi iz Gowanda, N. Y. Mr. in Mrs. George Voloski and Family, Mrs. Mary Urbas and Family, Mr. in Mrs. Anton Champa, Mrs. Frances George, Mr. in Mrs. William Slogar and Family, Mr. in Mrs. Jerry Sain and Daughter, Mr. in Mrs. Frank Champa and Son, Mrs. Krajc, Mrs. Svigel, Mrs. Antonia Nadbath and Son, Mrs. Anna Berkopec, družina Strnad, Mr. in Mrs. Louis Majer, William Chevako, Mr. in Mrs. Tomoletz, Lucille Tilli and Henry, Gertrude M. Jerkins, Mr. in Mrs. John Plesea, Rose and Paul, Mr. in Mrs. Bisehall, Mr. in Mrs. Hodgeon, Mr. in Mrs. Barone, Patrons of Zuzek's Cafe, Max Stankowics, E. 55th and Hough Food Market, Carniola Hive T. M. No. 493, društvo sv. Janeza Krstnika št. 37 ABZ, društvo Cleveland št. 126 SNPJ, podružnica št. 18 SŽZ, Fisher Body Payroll Dept., 2nd and 3rd shift, Eaton Mfg. Co. Heater Division Employees, Fisher Body Division General Motors Corp., Telling-Belle Vernon Co., M. E. S. A. Local 21.

Dalje se iskreno zahvalimo vsem, ki so darovali za svete maše, ki se bodo opravile za mir in pokoj duše pokojne. Darovali so: Louis Urbas Family, Mr. in Mrs. Edward Bothwill, New York, N. Y. Mr. in Mrs. Paul Kovclan, Mr. in Mrs. John Urbas Jr., Mrs. Mary Krajc, Mrs. Luzar, Mr. in Mrs. Svigel, Mr. in Mrs. Anton Champa, Mr. in Mrs. Jerry Sain, Mr. in Mrs. William Slogar, Maccabee Red Jackets, Mr. Renko, Ann Novosel, Mr. in Mrs. Arko, E. 76. St., Mrs. Vargo, Mrs. Nadbath, Mr. in Mrs. Faber Sr., Mrs. Verbic, Mr. in Mrs. John Sauric St. Clair Ave., Mr. in Mrs. John Muhic, Mrs. Anna Hace, Mrs. Josephine Petric, Mr. in Mrs. Frank Hocevar East 67. St., Mrs. Mary Straus and Daughter, Mrs. Louis Champa Sr., Mr. in Mrs. Kromar and Family, Mr. in Mrs. Frank Hocevar Lockyear Ave., Mr. in Mrs. Thomas Kraich, Mr. in Mrs. John Spech, Mr. in Mrs. Carl Stwan, Mr. in Mrs. Rudy Champa, Mrs. Klopcic and Daughter, Mr. in Mrs. Louis Zak, Mr. in Mrs. E. Laskowski, Zlatorepec Family, Mrs. Gregoric, Mr. in Mrs. John Zallar, Mr. in Mrs. John Jenko and Daughter, Mr. in Mrs. Tino Modic and Family Mrs. Jasko, Mr. in Mrs. Tony Kapel, Mr. in Mrs. James Barnes, Mr. John Galic, Kersevan Family, Mr. in Mrs. Centa, Mr. in Mrs. George Adams, Mr. in Mrs. J. Scerenka, Mr. in Mrs. Frank Haffner and Family Mrs. Eckart, Mr. Leskovic, Mr. in Mrs. Sekuszler, Frank Prokof, P. Norse. Mr. in Mrs. Frank Ziberna, Mr. in Mrs. Louis Tieber, Mr. in Mrs. Al Raines, Mrs. Kolenc, Mrs. Cimperman iz E. 55. St., Mrs. Somrak.

Dalje se zahvalimo vsem, ki so dali na razpolago svoje avtomobile brezplačno pri pogrebu. To so sledeči: Mr. John Gieb, Mr. George Voloski, Mr. John Saurich in Mr. Ray Champa.

Dalje se zahvalimo vsem onim, ki so prišli pokojnico kropit, ko je počivala na mrtvaškem odru ter so molili za mir in pokoj njene duše.

Dalje se zahvalimo vsem za izraze sožalja, bodisi osebno ali pismeno, ter vsem onim številnim, ki so nam stali ob strani ter nas tolažilii ob tako bridki izgubi naše mamice.

Prav tako tudi vsem onim, ki so pokojnico spremili na njeni zadnji poti na pokopališče Kalvarijo, ter vsem onim, ki so nam bodisi na ta ali oni način storili kaj dobrega.

Zahvalimo se tudi vsem našim sosedom za vso pomoč in naklonjenost, in končno prav vsem, ki so nam bodisi na ta ali oni način kaj pomagali.

Iskreno zahvalo naj prejme pogrebni zavod Frank Zakrajšek in sinovi za tako vzorno vodstvo pogreba, ter vso prvovrstno postrežbo, ki so nam jo dali.

Ako smo pri naštevanju imen katerega po pomoti ali kako drugače izpustili prosimo oproščenja, ker namenoma tega nismo storili. Naša želja je, da se prav vsem poimensko zahvalimo za vse. Prav možno pa je, da se je pri tem naštevanju seznama imen vrinila kaka napaka ali nedostatek, zato prosimo: oprostite.

Draga mati naša! Minil je čas Vašega bivanja med nami. Odšli ste v večnost. Kako prazno je in pusto, ko Vas ni več, to šele zdaj občutimo. Bridka je izguba in nenadomestljiva je vrzel, ki se je napravila z Vašo smrtjo. Jokamo in molimo; a Vas ne prikliče več nazaj. Neprodirna je stena, ki nas loči. Enkrat bo tudi za nas ta stena odstranjena in to takrat, ko pridemo tudi mi za Vami.

Naj Vam bo lahka ameriška gruda, a duša Vaša pa naj uživa večni mir, ki naj Vam ga nakloni dobri Bog, za vso Vašo dobroto, trpljenje in skrb, tam v presrečnih nebesih, kamor vsi enkrat želimo priti. Zato Vam kličemo:

Sladko spavaj draga mati,
brez trpljenja, brez ovir,
a v nebesih srečna vživaj
za plačilo večni mir.

Žalujoči ostali:

ANTON in JOSEPH, sinova;
MARY, poročena CHAMPA, hči;
ANTHONY in EDWARD CHAMPA, vnuka.
Pokojna zapušča tu v Ameriki teto MRS. JOSEPHINE GORJUP,
v starem kraju pa sestro FRANČIŠKO MOHAR

Cleveland, O., 11. avg. 1947.